

Αίτηση για την έκδοση προδικαστικής απόφασης που υπέβαλε το Συμβούλιο της Επικρατείας, με απόφαση της 30^{ης} Ιουνίου 2005, στην υπόθεση Γεώργιος Αλεβίζος κατά Υπουργού Οικονομικών

(Υπόθεση C-392/05)

(2006/C 10/25)

(Γλώσσα διαδικασίας: Ελληνική)

Με απόφαση της 30^{ης} Ιουνίου 2005, η οποία περιήλθε στη Γραμματεία του Δικαστηρίου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων στις 31/10/2005, το Συμβούλιο της Επικρατείας ζητεί από το Δικαστήριο, στο πλαίσιο της διαφοράς μεταξύ του Γεωργίου Αλεβίζου και Υπουργού Οικονομικών που εκκρεμεί ενώπιόν του, την έκδοση προδικαστικής απόφασης επί του εξής ερωτήματος:

«Οι δημόσιοι υπάλληλοι και οι αξιωματικοί, υπαξιωματικοί και οπλίτες των Ενόπλων Δυνάμεων, των Σωμάτων Ασφαλείας και του Λιμενικού Σώματος υπάγονται, όπως και οι λοιποί εργαζόμενοι, στις διατάξεις του άρθρου 6 τής οδηγίας 83/183/ΕΟΚ (*) του Συμβουλίου, δυνάμει να αποκτήσουν “συνήθη κατοικία” σε μία άλλη χώρα όπου διαμένουν τουλάχιστον επί 185 ημέρες ανά ημερολογιακό έτος για την εκτέλεση υπηρεσιακής αποστολής με καθορισμένη διάρκεια ή εξακολουθούν και κατά τη διάρκεια της αποστολής τους στην άλλη χώρα να έχουν τη συνήθη κατοικία τους στην Ελλάδα, ανεξαρτήτως αν έχουν μεταφέρει στην άλλη χώρα τους προσωπικούς και επαγγελματικούς τους δεσμούς;»

(*) ΕΕ L 105 23/04/1983 σ.0064.

Προσφυγή της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων κατά της Αυστριακής Δημοκρατίας που ασκήθηκε στις 4 Νοεμβρίου 2005

(Υπόθεση C-393/05)

(2006/C 10/26)

(Γλώσσα διαδικασίας: η γερμανική)

Η Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, εκπροσωπούμενη από τους Enrico Traversa και Gerald Braun, με τόπο επιδόσεων στο Λουξεμβούργο, άσκησε στις 4 Νοεμβρίου 2005, προσφυγή κατά της Αυστριακής Δημοκρατίας.

Η προσφεύγουσα ζητεί από το Δικαστήριο:

1) να διαπιστώσει ότι η Αυστριακή Δημοκρατία, επιβάλλοντας στους ιδιωτικούς φορείς ελέγχου βιολογικών καλλιεργειών, οι οποίοι έχουν την έδρα τους και έχουν λάβει άδεια λειτουργίας σε άλλο κράτος μέλος, την υποχρέωση να διαθέτουν στην Αυστρία υποκατάστημα ή άλλη, μόνιμου χαρακτήρα, εγκατάσταση προκειμένου να τους επιτραπεί η άσκηση της δραστη-

ριότητάς τους, παρέβη τις υποχρεώσεις που υπέχει από το άρθρο 49 ΕΚ, παράγραφος 2

2) να καταδικάσει την Αυστριακή Δημοκρατία στα δικαστικά έξοδα.

Ισχυρισμοί και κύρια επιχειρήματα:

Οι αυστριακές αρχές απαιτούν από όλους τους ιδιωτικούς φορείς ελέγχου στον τομέα των βιολογικών καλλιεργειών, που έχουν την έδρα τους και έχουν λάβει άδεια λειτουργίας σε άλλο κράτος μέλος, να διαθέτουν υποκατάστημα ή άλλη, μόνιμου χαρακτήρα, εγκατάσταση στην Αυστρία, προκειμένου να τους επιτραπεί η άσκηση της δραστηριότητάς τους στη χώρα αυτή. Η απαίτηση αυτή αντιβαίνει προς την αρχή της ελεύθερης παροχής υπηρεσιών καθόσον κωλύει την παροχή υπηρεσιών εντός της Αυστρίας εκ μέρους επιχειρήσεων εγκατεστημένων σε άλλα κράτη μέλη.

Κατά το άρθρο 49 ΕΚ, ως ελεύθερη παροχή υπηρεσιών νοείται το δικαίωμα παροχής, άνευ οιοδήποτε κωλύματος, υπηρεσιών από κράτος μέλος σε άλλο κράτος μέλος, χωρίς μόνιμη εγκατάσταση στο δεύτερο κράτος. Κατά πάγια νομολογία του Δικαστηρίου, η διασφάλιση της ελεύθερης παροχής υπηρεσιών δεν απαιτεί απλώς κατάργηση κάθε δυσμενούς διακρίσεως λόγω ιθαγένειας, αλλά, επίσης, άρση όλων των εμποδίων που ενδέχεται να παρακωλύουν ή να καταστήσουν λιγότερο ελκυστική την παροχή υπηρεσιών εκ μέρους παρέχοντος υπηρεσία εγκατεστημένου σε άλλο κράτος μέλος. Κατά συνέπεια, το άρθρο 49 ΕΚ δεν επιτρέπει την εφαρμογή κανονιστικής ρυθμίσεως ή εθνικής διοικητικής πρακτικής η οποία περιορίζει, χωρίς να συντρέχουν αντικειμενικοί λόγοι, τη δυνατότητα ενός παρέχοντος υπηρεσίες να ασκήσει στην πράξη το δικαίωμά του για ελεύθερη παροχή υπηρεσιών.

Οι λόγοι που επικαλείται η Αυστριακή Δημοκρατία –η προβαλλόμενη άσκηση δημόσιας εξουσίας εκ μέρους των φορέων ελέγχου και το γενικό συμφέρον– δεν δικαιολογούν αυτόν τον περιορισμό του δικαιώματος ελεύθερης παροχής υπηρεσιών. Η προβαλλόμενη άσκηση δημόσιας εξουσίας –ως δικαιολογία του συγκεκριμένου περιορισμού του δικαιώματος ελεύθερης παροχής υπηρεσιών– θα εύρισκε νομικό έρεισμα και θα μπορούσε να γίνει δεκτή μόνο αν επρόκειτο για δραστηριότητα συνεπαγόμενη άμεση και ειδική συμμετοχή στην άσκηση δημόσιας εξουσίας. Οι φορείς ελέγχου, όμως, δεν είναι δημόσιες αρχές· δεν δύνανται να επιβάλλουν δεσμευτικές κυρώσεις, δεν χορηγούν επίσημα πιστοποιητικά, η δε νομική σχέση μεταξύ ενός φορέα ελέγχου και ενός παραγωγού συνιστά σχέση καθαρώς ιδιωτικού δικαίου.

Το γενικό συμφέρον δεν απειλείται από το γεγονός ότι ένας οργανισμός ελέγχου δεν έχει εγκατάσταση στην Αυστρία, δεδομένου ότι, κατά τα κριτήρια του κοινοτικού δικαίου, ο αποτελεσματικός έλεγχος ασκείται μέσω της άδειας που χορηγούν και της εποπτείας που ασκούν οι αρμόδιες αρχές του κράτους στο οποίο χορηγήθηκε η άδεια. Εν προκειμένω, υφίστανται, επίσης, διατάξεις του κοινοτικού δικαίου περί συντονισμού και εναρμονίσεως, οι οποίες διασφαλίζουν το γενικό συμφέρον που επικαλείται η Αυστριακή Δημοκρατία, βάσει των αυτών προτύπων, σε όλα τα κράτη μέλη.